

N. Βρεττάκος, Ένας στρατιώ της μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 13 Οκτώβριος 2010 20:40

Ποιος θα μας φέρει λίγον ύπνο εδώ που βρισκόμαστε;

Θα μπορούσαμε τότες τουλάχιστο να ιδούμε πως έρχεται τάχατε η μάνα μας

βαστάζοντας στη μασχάλη της ένα σεντόνι λουλακιασμένο

με μια ποδιά ζεστασιά και κατιφέδες από το σπίτι μας.

Ένα φθαρμένο μονόγραμμα στην άκρη του μαντιλιού: ένας κόσμος χαμένος.

Τριγυρίζουμε πάνω στο χιόνι με τις χλαίνες κοκαλιασμένες.

Ποτέ δεν βγήκε ο ήλιος σωστός απ' τα υψώματα του Μοράβα,

ποτέ δεν έδυσε ο ήλιος αλάβωτος απ' τ' αρπάγια της Τρεμπεσίνας.

Τρεκλίζω στον άνεμο χωρίς άλλο ρούχο, διπλωμένος με το ντουφέκι μου, παγωμένος και ασταθής.

(Σαν ήμουνα μικρός καθρεφτιζόμουνα στα ρυάκια της πατρίδας μου

δεν ήμουν πλασμένος για τον πόλεμο).

Δε θα μου πήγαινε αυτή η προσβολή περασμένη υπό μάλης,

N. Βρεττάκος, Ένας στρατιώ της μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 13 Οκτώβριος 2010 20:40

δε θα μου πήγαινε αυτό το ντουφέκι αν δεν ήσουν εσύ,

γλυκό χρώμα που νιώθεις σαν άνθρωπος,

αν δεν ήτανε πίσω μας λίκνα και τάφοι που μουρμουρίζουν

αν δεν ήτανε άνθρωποι κι αν δεν ήταν βουνά με περήφανα

μέτωπα, κομμένα θαρρείς απ' το χέρι του θεού

να ταιριάζουν στον τόπο, στο φως και το πνεύμα του.

Η νύχτα μας βελονιάζει τα κόκαλα μέσα στ' αμπριά.

εκεί μέσα μεταφέραμε τα φιλικά μας πρόσωπα και τ' ασπαζόμαστε

μεταφέραμε το σπίτι και την εκκλησιά του χωριού μας το κλουβί στο παράθυρο,

τα μάτια των κοριτσιών, το φράχτη του κήπου μας, όλα τα σύνορα μας, τ

ην Παναγία με το γαρούφαλο, ασίκισσα, που μας σκεπάζει τα πόδια πριν απ' το χιόνι,

που μας διπλώνει στη μπόλια της πριν απ' το θάνατο.

N. Βρεττάκος, Ένας στρατιώ της μουρμουρίζει στο αλβανικό μέτωπο

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 13 Οκτώβριος 2010 20:40

Μα ό,τι κι αν γίνει εμείς θα επιζήσουμε.

Άνθρωποι κατοικούν μες στο πνεύμα της Ελευθερίας αμέτρητοι,

Άνθρωποι όμορφοι μες στη θυσία τους, Άνθρωποι.

Το ότι πέθαναν, δεν σημαίνει πως έπαψαν να υπάρχουν εκεί,

με τις λύπες, τα δάκρυα και τις κουβέντες τους.

Ο ήλιος σας θα 'ναι ακριβά πληρωμένος.

Αν τυχόν δεν γυρίσω, ας είστε καλά, σκεφτείτε για λίγο πόσο μου στοίχισε.

(Σαν ήμουνα μικρός καθρεφτιζόμουνα στα ρυάκια της πατρίδας μου

δεν ήμουν πλασμένος για τον πόλεμο).